

Vážení rodiče,

Únorovou ctností je **POSLUŠNOST**. Vytanul mi na mysli biblický příběh o uzdravení setníkovy služebníka. Je zvláštní a nad setníkem nezbývá než žasnout.

Setník – římský občan – s nimiž se Židé neměli stýkat, měl nemocného služebníka, Jeruzalémská bible dokonce překládá chlapce. Moc přál chlapcovo uzdravení a věděl, že krajem prochází Ježíš, učitel a Mistr, který mimo jiné uzdravuje.

Nechtěl však, aby se Ježíš zatěžoval cestou až do jeho domu (snad v tom byla i ohleduplnost, aby se židovský učitel neposkrvnil, jak to bylo tehdy vnímáno, stykem s pohanem). Poslal proto židovské starší (měl na Římana nebývale pěkný vztah k Židům a nechal jim postavit synagogu). Vzkázal Ježíši: „Nejsem hoden, abys vešel do mého domu, ale řekni jen slovo a můj služebník bude uzdraven“. Pán Ježíš byl velmi potešen tak velikou vírou. Setník svůj postoj zdůvodňoval prostě – jsem člověk podřízený, který poslouchá, ale i mne poslouchají moji podřízení, řeknu-li vojákovu, jdi, jde, řeknu-li otroku, udělej to, on to udělá. (Lukášovo evangelium 7, 1-10).

Setníkův život, přesněji stav jeho srdce a mysli, byl zjevně plný prostě, ale silné důvěry, že na základě plnění úkolů život dobře plyne. Věřil v sílu poslušnosti, **musel věřit i v pravomoc toho, kdo pokyny vydává**. Jestliže Ježíš pokyne, zlo spojené s nemocí prostě odejde. Jak lehce se Pánu Ježíši v tomto případě uzdravovalo, vykonal skutek, dobro, jímž touží zahrnout každého z nás.

My jsme se s dětmi ve školce ještě vrátili k lískovým oříškům a mlsnému chlapci. Kdyby neposlechl dobré rady, nenašel by radost, pokoj, spokojenost, naplnění svého snu. Čí rady posloucháme? Posloucháme rady toho, kdo to s námi myslí dobře?

Pro nejmenší mám v záloze pohádku. O zajíčkovi, jak šel s maminkou a brášky na procházku, ale zlákala ho honička s překrásným motýlkem. Maminka volala, jde se dál, ale zajíček měl svou, lepší zábavu. A najednou – motýlek pryč a kolem neznámá krajina, maminka ani bráškové nikde na dohled. Nocoval venku, noc proplakal, ráno se potkal s Krtečkem a ten mu nakonec pomohl maminku najít. Dopadlo to dobře, ale nemuselo.

Jak do dětí uložit, že **Poslušnost buduje v srdci pokoj, bezpečí a radost**?

Vyprávět příběhy o Karkulce, o kůzlátkách (znám i variantu s drsným koncem), ... ?

Anebo budováním důvěry v moudrost a pravomoc, autoritu toho, kdo pokyn vydává? To znamená, že důvěra musí být úplná, celistvá, musí růst v čase (chvilkách), kdy není třeba vydávat pokyny. Neplatí to tak trochu i pro nás dospělé? Pro náš vztah ke Stvořiteli, jenž nás právě chce uzdravit a darovat nám svá dobrodíní (viz příběh o setníkovu)?

V životě s našimi dětmi už možná pro tuto oblast nebudou stačit jen příběhy. Budeme se my pro ně muset stát příběhem, časem, který jim dáme, vzorem člověka (setníka, který je navenek pohan), ale který také poslouchá (manžela, vedoucího, své rodiče - mluví o všech s úctou -, a v posledku poslouchá... Hospodina), **ziskává moudrost a pak má pravomoc** (dítě ji pozná, vycítí) **doprovázet své dítě na jeho cestě poslušnosti**.

To neznamená, že když jede auto, že bych nezakřičela, nebo když dítě někomu ubližuje, že se nepostavím mezi ně a nedám jasně a čitelně najevo, že tohle tedy ne! O tom to není, **je to o tom, jak na nás dítě hledí a jestli věří, že nás má poslouchat, že se tak nechá vést**.

Na pomoc nám jsou únorové návyky:

- poslechnutím na první výzvu při společné práci nebo hře přispějí ke klidu
- výrobek, výkres, úklid, oblékání...se mi zdaří, když poslechu rady rodičů, paní učitelky
- poslechnu i sebe☺ a přestanu, když vidím, že je něco druhým nepříjemné

Uvidí-li dítě nás poslušné (pozor: ne poslušné dítěte, naším úkolem není poslouchat dítě, ale ty, kdo jsou nám nadřízeni), naučí se poslouchat i sebe samo, vést sebe k dobru. Víte, že Pipi Dlouhá Punčocha (žila sama ve vile Vilekule jen s koněm a opičákem Panem Nelsonem, tatínek námořník byl na dlouhé cestě), vysvětlovala svým kamarádům Tomíkovi a Anice, že není problém s výchovou, když je sama? Poručí si, ať jde kupříkladu již spát a když se neposlechne, dá si co proto, že už pak musí poslechnout! Není to ideál – sebeukázněnost? Ve věku Vašich dětí je na to sice ještě čas, ale jsou na té cestě ...

Porovnejme, jak v očích pedagogů ZŠ Navis mohou děti v této ctnosti růst:

Školka

Motto: Poslušnost buduje v srdci pokoj, bezpečí a radost.

- Poslechnutím na první výzvu při společné práci nebo hře přispějí ke klidu.
- Výrobek, výkres, úklid, oblékání... se mi zdaří, když poslechu rady rodičů, paní učitelky.
- Poslechnu i sebe a přestanu, když vidím, že je něco druhým nepříjemné.

1. stupeň

- Vyjadřuji poslušnost vůči rodičům a jiným rodinným příslušníkům
- Vyjadřuji poslušnost vůči autoritám ve škole
- Poslouchám přání svých spolužáků
- Vyjadřuji poslušnost vůči školnímu řádu a třídním pravidlům
- Poslouchat znamená i naslouchat. Naslouchám pozorně ostatním?

2. stupeň

- Dokážu být příkladem pro mladší v respektování autority (rodiče, učitelé) a pravidel (školní řád, třídní pravidla).
- Chápu, že poslušnost se nerodí ze strachu, ale z úcty a z důvěry v lásku druhého člověka.
- Uvědomuji si, že díky poslušnosti si vytváříme vztah, blízkost, spojení, sounáležitost.
- Svoji poslušností pomáhám mladším sourozencům, spolužákům ke správnému vztahu v rodině, ve škole a ke kamarádům.

Vše dobré přeje Kristina Kašparová